

Leto 1927.

Izdaja: Zupni urad v Trzinu.

Za marec.

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Evangelij ubogih.

Ni dolgo tega, ko mi je očitaje rekla neka oseba: »Saj samo reveži hodijo v cerkev, bogatinov ni pa nič. Koliko jih je, ki nič ne molijo in nič ne hodijo v cerkev, a se jim vendar dobro godi —« Tako neredko opravičujejo reveži svojo nemarnost v verskem življenju.

Sicer ni res, da bi hodili v cerkev samo reveži, tudi med premožnimi dobimo mnogo vernih in pobožnih mož in žena, resnica je pa tudi, da je bogastvo mnoge priklenilo na ta svet, da pozabijo na to, da je treba predvsem skrbeti za nebeško kraljestvo, da nič človeku ne pomaga, če čel svet pridobi, če pa svojo dušo pogubi. Gospod je rekel, da ni mogoče dvema gospodarjema služiti: Bogu in Mamonu, ali bo namreč enega sovražil in drugega ljubil; ali se bo enega držal in drugega zaničeval. Oni bogatini, ki služijo le denarju, le premoženju in le uživanju in ne rabijo premoženja po zapovedi pravice in ljubezni, služijo Mamonu in zato nehajo služiti Bogu.

Gospod je nekoč rekel, da gre lažje kamela skozi šivankino uho, kot bogatin v nebeško kraljestvo. Kaj se to pravi? Kamela ne more nikdar skozi šivankino uho! Če bi te besede vzeli dobesedno, potem se bi ne zveličal noben bogatin. Ali je Jezus to učil? Ne! Mi vemo, da so zveličani tudi bogatini. Pobožni Job je bil zelo premožen, pa je bil pravičen in svet mož; Lazar, eden izmed največjih prijateljev Gospodovih, je bil tudi zelo premožen; sv. apostol Matevž je bil bogat mož, bil je prej neke vrste carinski in mitniški podjetnik; Zahej je postal svetnik in je bil silno bogat, seveda je Gospodu rekel, da razdeli polovico svojega premoženja med reveže in kolikor je krivice napravil, hoče četverno povrniti, Luk. 19. 1—10. Tudi danes imamo med bogatimi tudi globoko verne moše. Vzemi mo za zgled samo pokojnega Andreja Gassnerja! Kljub svojemu bogastvu je bil globoko veren mož, ki je bil otroško vdan cerkvi in je zvesto in natančno izvrševal božje in cerkvene zapovedi. Kaj pa je Gospod hotel reči s tem, da gre lažje kamela skozi šivankino uho kot bogatin v nebeško kraljestvo? Jezus je tu porabil judovski pregovor, s katerim so izražali nemogoče in tudi zelo težke reči. Nekateri to razlagajo tudi s to primero: Tedanja mesta so bila obdana z zidovjem in so imela več vrat, ki so jih ponoči zapirali. Poleg teh velikih vrat so bila pa še mala vrata, skozi katera so puščali ljudi ponoči v mesto. Ta vrata so imenovali šivankino uho. Če je prišla ponoči kaka karavana, ji niso odprli velikih vrat ampak le mala vrata. In skozi ta vrata so včasih potniki z veliko težavo stisnili v mesto svoje velblode. Kakor so torej ti komaj, komaj z vso silo in težavo spravili kamelo skozi to »šivankino uho«, s tako težavo se prerine bogatin v nebeško kraljestvo. To je hotel reči Gospod s to primero. Bogastvo vsebuje nebroj nevarnosti za zveličanje, pogosto človeka priklene na posvetno premoženje tako, da pri tem pozabi skrbeti za ono bogastvo, ki vekomaj traja, ki ga rja in mol ne snesta.

Ko je Gospod povedal svojim učencem to priliko, so se silno začudili in so rekli: »Kdo se bo pa potem še mogel zveličati?« Jezus pa jim je odgovoril: »Pri ljudeh je to nemogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.« To se pravi, da se tudi bogatin more zveličati s pomočjo milosti božje, če rabi bogastvo po božji volji, če si s tem — kakor pravi Gospod — »krivičnim Mamonom« odkupuje nebeško kraljestvo. In tako kaže vsak-

danja skušnja, da so tudi bogati verniki, ki vestno izpolnjujejo svoje verske dolžnosti, ki vrše krščanska dela usmiljenja, ki so v svojem bogastvu revni v duhu.

Toda dasi Kristus ne obsoja nikogar, ki je bogat radi bogastva, ampak radi zlorabe premoženja, dasi krščanstvo ne odbija od sebe bogatinov in je za nje ravno tako pripravljeno nebeško kraljestvo, kakor za revne, je vendar Kristusov evangelij predvsem — evangelij ubogih!

Že prerok Izaija je slikal bodočega Kristusa Kralja kot tolažnika ubogih, nesrečnih in zapuščenih. In ko je Janez Krstnik poslal svoje učence vprašat Gospoda, ali je on obljubljeni Odrešenik ali naj drugega čakajo, je pokazal kot znak svojega mesijanstva to, da oznanjuje ubogim evangelij —.

Ubogim se predvsem evangelij oznanjuje! V nasprotju z vsemi dotedanjimi nauki in modroslovskimi sestavi blagruje Gospod revne: »Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo! Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi.« V vsem svojem življenju in delovanju je kazal posebno ljubezen do ubogih in zapuščenih. Tudi pri bogatinih se je vsedel za mizo, tudi s temi je občeval, tudi za nje je govoril o nebeškem kraljestvu, a predvsem je občeval z reveži, predvsem te je tolažil in zdravil in tudi te predvsem blagruje, če so ubogi v — duhu! Blagor ubogim v duhu! Tistim, ki so takega duha, da v svojem uboštvu ne hrepene po bogastvu, ampak se udajo v voljo božjo in prenašajo bridkost revščine radi Boga in za Boga! Blagor jim, ker njih je nebeško kraljestvo! Blagor jim, ker ta revščina se jim bo spremenila v zaklade, ki ne minejo.

In to ljubezen do revežev je Gospod zapustil kot svoj testament svoji cerkvi, kateri mora biti skrb za reveže vedno pri srcu.

Že v prvi dobi krščanstva so se oklepali evangelija in cerkve v prvi vrsti reveži: sužnji in nižji sloji, dasi je štela cerkev že v prvem početku med svojimi privrženci tudi člane veselske rodbine in plemiških družin. Tudi takrat so se tedanji moderni materialisti norčevali iz krščanstva, da so njegovi pristaši le berači —.

In kakor je bilo ob Kristusovem času, kakor v prvi dobi krščanstva, tako je bilo v vsej zgodovini krščanstva in je tudi danes —! Ubogi, reveži, delavci in nižji sloji so v cerkvi najbolj protežirani, če je kdo protežiran. Ti so Gospodu najbližji. Reveži v cerkvi so največja čast za katoliško cerkev. Ubogi v cerkvi so znak, da je cerkev še danes isto, kar je bila v začetku in da je to res prava Kristusova cerkev.

Da in če je v cerkvi in pri obhajilni mizi in spovednici največ revežev, je to naša čast in naš ponos. Mi se revežev ne sramujemo v cerkvi! In če se kdo nad tem spodtika, le kaže, da nima pravega pojma o krščanstvu. Seveda je najbolj žalostno to, da in če se nad reveži v cerkvi spodtikajo — reveži sami! Če jim je to, da vidijo premalo bogatinov v cerkvi in pri zakramentih v spodtiko, da še sami opuščajo svoje verske dolžnosti! Saj je vendar cerkev predvsem njihova mati in tolažnica, njihovo edino bogastvo in sreča! Če bogatin izgublja v uživanju vero in Boga in večno srečo, je sicer žalostno, toda stokrat bolj žalostno pa je, če vse to izgublja tudi revež. Na tem svetu ni imel sreče, njegov delež je bil trpljenje in gorje, s tem pa, da brezbožne materialiste posnema, izgublja še večno srečo. Bogatin je vsaj na tem svetu nekaj užil, brezbožen revež je pa tu in v večnosti dvakrat nesrečen.

Katoliška cerkev ni kaka elitna družba, ne kaka družba za izbrano gospodo, ampak družba za vse in predvsem pa za reveže. In to je njena odlika in nad tem se pohujšujejo samo izgubljeni materialisti.

Naj bodo torej revni stanovi v cerkvi vabilo v cerkev, ne pa v pohujšanje nad krščanstvom.

Pomen posta.

Čemu cerkev ukazuje post?!

V začetku krščanstva ni bilo kake cerkvene postne zapovedi, ampak so se verniki radevolje postili brez cerkvenega ukaza. Že v najstarejši dobi so se verniki postili ob sredah, petkih in sobotah; v sredo v spomin na to, da je bilo na ta dan sklenjeno umoriti Gospoda, v petek v spomin na Njegovo smrt in v soboto, ki je veljala kot dan med žalostjo in veseljem. Zelo zgodaj, morda že pred 3. stoletjem, so se upeljali tudi kvaterni posti in štiridesetdnevni post se omenja že v drugem stoletju po Kristusu. To navado posta je kasneje cerkev uzakonila, tako je postal prej prostovoljni post dolžnost, ki jo ukazuje cerkev.

Prvotno je bil post zelo strog. Obsegal je že od nekdanj dvoje: zdržali so se nekaterih jedil — zdržnost — in jedli so samo enkrat na dan — post. Meso postne jedi sploh niso jedli. Ponekod so uživali le nekaj močnik in pili vodo; celo kruha, olja, sadja niso uživali. Jedli so v postu šele zvečer, po solnčnem zahodu; nekateri so se zdržali hrane po dva, tri ali celo po pet dni zapored. Zadnja dva dni velikega tedna kristjani sploh niso ničesar uživali.

S postom so kristjani posnemali Gospodov post, delali z njim pokoro in se vadili v zatajevanju. In v tem je pomen posta.

Cerkev ukazuje post, da s postom posnemamo našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se je sam postil v puščavi 40 dni in 40 noči.

S postom delamo pokoro za svoje grehe.

Že v najstarejši zgodovini človeštva je bil post v navadi kot spokorno delo. Ko je Bog poslal preroka Jona oznanjevat pokoro mestu Ninive, je kralj Niniv ukazal: »Ljudje in živina naj nič ne pokusijo in niti vode naj ne pijejo.« In Ninive so s pokoro in postom ganile božje usmiljenje, da jim je Bog prizanesel in niso bile pokončane.

Post je človeku potreben, da kroti svoje strasti.

Človeška narava je po grehu pokvarjena in nagnjena k hudemu, naše strasti nas takorekoč vlečejo v greh. Da človek zmaga sam sebe, svoje nagone, je treba, da si vzgoji močno voljo, ki se ne bo uklonila poželju. Voljo pa si krepimo z vajo in zatajevanjem. »Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji samega sebe«, je govoril Gospod. Kdor hoče živeti po Gospodovi volji, se mora vaditi v zatajevanju. In post je najlepša šola zatajevanja, ko z njim krotimo svoje telesno poželjenje po jedi.

Telovadec ali kak drug športnik se mora vaditi, trenirati, vzdržati se mora vsega, kar mehkuži telo, da doseže večjo moč in pa večjo ročnost. Koliko truda stane telovadec, da končno napravijo lepo vajo! V začetku je vse okorno, čim delj pa se vadi, tem lepše izvaja določene gibe. Tako je treba tudi trenirati svojo voljo, da se volja navadi premagovati telesno poželjenje, da obvlada telesne nagone, da ni suženj strasti.

In kdor se navadi premagovanja v eni stvari, ta se potem lahko premaga tudi v drugih rečeh, zakaj njegova volja postaja z vsakim premagovanjem močnejša.

Zakaj toliko ljudi pade v nečistost, pijančevanje in druge strasti? Šole zatajevanja niso izdelali! Nikdar se niso učili in ne vadili, da bi krotili svoje telesne nagone, da bi si kaj odpovali, da se vadili v tem, da bi volja vladala nad telesnim nagonom in tako so postali sužnji svojih nagonov, svojih strasti. Vedo, da napak delajo; vedo, da je njih življenje sramotno in nevredno razumnega človeka, a si skoro ne morejo pomagati in vedno znova padajo v blato strasti.

Tako je torej post potrebna šola zatajevanja, v kateri se

vadimo krotiti svoje nagone in svoje strasti, v kateri si krepimo svojo voljo, da more obvladati svoje telesne nagone.

In končno je post tudi zelo poceni zdravilo za naše telo. Znameniti francoski pridigar Bourdaloue ni bil nikoli bolan. Nekoč ga je obiskal njegov prijatelj, ki je bil zdravnik. Med pogovorom pravi zdravnik v šali: »Kaj pa vendar delate, da nikdar ne rabite moje pomoči?« In Bourdaloue je odgovoril: »To prihaja od tod, ker se jaz nasitim samo enkrat na dan.« Nato pa odgovori zdravnik: »Prosim, da tega ne poveš ljudem, ker potem bi mi zdravniki ne imeli nič dela.«

V cerkvi San Lorenzo v Sevilji je pokopan neki duhovnik, ki je živel 129 let. V svojem življenju je jedel samo enkrat na dan, vsake 14 dni pa je imel popoln post, tako da ni razen vode nič zavžil.

Takozvani oče zdravnikov — Hipokrat, ki je živel okrog 1. 400 pred Kristusom, je doživel 140 let. Ko so ga nekoč vprašali, komu se ima največ zahvaliti, da je dosegel tako starost, je odgovoril: »Jaz nisem nikdar popolnoma sit vstal od mize, lahko bi bil še vedno kaj jedel. Temu se imam zahvaliti, da sem dočakal tako visoko starost.«

Moderni zdravniki danes splošno uče, da sedanji svet preveč zavžije in preveč mesa poje, kar povzroča mnogo bolezni.

Iz tega vidimo, da ima cerkveni post velik pomen in da ni samo kaka kaprica cerkve.

Postna zapoved za našo škofijo.

Zdržnost od mesa je zapovedana vsem vernikom, ki dopolnijo sedmo leto. Otroci pred sedmim letom smejo jesti ob petkih mesne jedi.

Zapoved posta — ko si moramo pritrpati pri jedi, da se le enkrat na dan nasitimo — pa veže vernike, ki so izpolnili že 21 let do začetega šestdesetega leta.

Samo zdržnost od mesa je zapovedana vse petke v letu.

Zdržnost od mesa in post — ko ne smemo jesti mesnih jedi in si moramo pri jedi pritrpati — sta zapovedani: pepelnično sredo, ob petkih štiridesetdnevnega posta, ob kvaternih petkih, v soboto pred binkošti, dan pred praznikom Marijinega vnebovzeta, na dan pred praznikom vseh svetnikov in dan pred božičem.

Samo post — to je oni post, ko smemo jesti sicer meso, pa se smemo nasititi le enkrat na dan, je: vse druge dni štiridesetdnevnega posta, kvaterni srede in sobote. Te dni je dovoljeno jesti meso le opoldan in zvečer. Kdor pa ni dolžan postiti se, sme te dni jesti meso vedno, kadar kaj je.

Ob nedeljah in praznikih ni nikakega posta.

Na veliko soboto preneha opoldan zapoved o postu in zdržnosti.

Na dan pred božičem preneha postna zapoved pri večerji.

Od zdržnosti in posta so izvezeti: a) verniki v krajih, kjer je semenj, b) vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka: vojaki, orožniki, finančni stražniki in tudi njih družine. Ti torej smejo jesti meso in se nasititi vse dneve, razen na veliki petek in dan pred božičem.

Meso smejo jesti vse petke in druge postne dni razen velik petek in dan pred božičem sledeči: delavci v rudokopih in tovarnah in tudi njih družine, sprevedniki po železnicah in potniki, ki morajo jesti v železniških gostilnah; potniki na ladjah, kadar morajo tam jesti; vsi, ki so primorani jesti v javnih gostilnah in vsi oni, ki so od drugih odvisni in si ne morejo sami oskrbeti postnih jedi.

Od samega posta so izvezeti — to je tem se ni treba pritrpati pri jedi: bolniki in slabotni, matere pred porodom in po porodu, ubožci; delavci, ki morajo težko delati, n. pr.: kmetje, mizarji, kovači, tkalci, zidarji, čevljarji itd. Duševni delavci: učitelji na osnovnih šolah.

Vsi, ki se poslužujejo teh olajšav, naj skušajo z drugimi dobrimi deli nadomestiti post.

Zabeliti z mastjo ali slanino je vedno dovoljeno vse petke in druge poste.

Otroci jedo to, kar jim starši dajo in nimajo greha, če jim starši neopravičeno dajejo v petek mesno jed.

Če ima pravico gospodar jesti meso, ga sme tudi druga družina.

Čevljarji nimajo pravice jesti v petek meso, pač pa niso dolžni pritrpati si pri jedi in se smejo večkrat na dan najesti do sita.

Ob petkih in drugih dneh mesne zdržnosti ni dovoljeno jesti nobene jedi, ki je od mesa, torej ni dovoljeno uživati mesne juhe!

Kdor bi rad še kako olajšavo, se lahko obrne na župnika ali spovednika, ki jo more dovoliti, če je pameten vzrok za to.

Zvonik sv. Andreja.

Sredi našega mesta stoji! Okrog njega se suče ves živahni promet tržiškega gospodarskega centra. Pa zadnja leta je vedno v nevarnosti, da nagne svojo gnjilo glavo in se podere na Polakovo palačo. Seveda bi s tem nastal za Tržič in tržičane silno neprijeten položaj, če bi jim okoliški svet očital, da se jim je »turen« podrl. In zato zahteva tržiška čast, da mu damo novo glavo in ga pomladimo zopet za 100 let.

Pri zadnji občinski seji se je izprožila lepa misel, da naj bi se pri tej priliki napravilo kaj lepšega, da bi bil stolp sv. Andreja sredi našega mesta nekaj simbol Tržiča, nekaj kar bi bilo tudi v kras mestu. Misel, da se napravi nekaj boljšega, je vsa naša javnost pozdravila z velikim zadovoljstvom.

Vsled tega sem povabil znanega umetnostnega arhitekta, vseučiliškega profesorja Vurnika, da si pride enkrat ogledat naš Tržič in sv. Andreja ter napraviti kak čeden načrt za novo glavo sv. Andreja. Dotični gospod je prišel pred par dnevi semkaj, ves zvonik premeril in obljubil, da bo v kratkem poslal primeren načrt. Povdarjal je, da je treba napraviti nekaj enotnega s cerkvijo in okolico. Pročelje cerkve sv. Andreja je neokusno zidano, treba bi bilo nekoliko spremeniti pročelje, da bi bilo enotno v slogu z novim zvonikom. Glava zvonika bo originalna, da bo nekaj specijelni simptom ali znak Tržiča. Kadar bo g. vseučiliški profesor napravil načrt, ga popišemo v Cerkvenem glasniku.

V svrhu prezidave stolpa in fasade sv. Andreja se sestavi gradbeni odbor, v katerem bo cerkveno predstojništvo, poleg tega pa še naprosimo v njega dva zastopnika tržiškega mestnega občinskega odbora.

Če pa hočemo napraviti nekaj lepega, bo stalo to denar! Nameravali smo vse napraviti skromno in z malimi stroški, če se je pa tržiška javnost zavzela za to, da se napravi nekaj lepšega, je pa cerkveno predstojništvo s tem seve silno zadovoljno. Le tega ne bi rad imel, da bi morda kdo mislil, da ne prestando nadlegujem s prošnjami za prispevke za cerkev. Na željo javnosti torej, se bomo ojunčili in morali zopet trkati na tržiško darežljivost za novi zvonik. Občina Tržič je že dala lep zgled in upam, da bo še več prispevala, in če bodo tudi privatniki po možnosti posegli v svoj žep, pa bomo napravili kapo, ki bo lepa, kakor okrašeni klobuk mladega turista, ki prihaja z Begunšice.

Oznanila za mesec marec.

1. Zadnji dan 40-urne pobožnosti. Uro molitve molijo od 11. do 12. šolski otroci, ki imajo dopoldan prosto; od 12. do 1. č. šolske sestre; od 1. do 2. dekliška Marijina družba; od 2. do 3. ženska Marijina družba. Ob 3. je govor, litanijske presv. Srca Jezusovega in nato zahvalna pesem. Pristopite te dni v obilnem številu k sv. zakramentom, da vsaj nekoliko zadostimo za mnoge žalitve, ki jih mora te dni prenesti presv. Srce Jezusovo. — Ob 11. zvečer naznani veliki zvon začetek posta.

2. Pepelnična sredo. Ob 5.45 blagoslov pepela, nato pečenje, ki bo tudi po maši.

4. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.

Vse petke v postu je ob 6. zj. sv. maša z blagoslovom in zvečer ob 7. je v župni cerkvi križev pot.

6. Prva postna nedelja, ob 6. skupno sv. obhajilo moških, ki imajo v soboto zv. in v nedeljo zj. pri spovednicah prednost. Popoldan križev pot in pete litanijske presv. Srca Jezusovega, po litanijah je shod za 3. red.

13. Druga postna nedelja. Začetek časa za velikonočno spoved. Kvaterni nedelja, ob 9. se izpostavi sv. R. T. in se moli ura molitve za duhovnike. Popoldan je shod za dekliško Marijino družbo.

19. Sv. Jožef, zapovedan praznik. Ob 6. sv. maša z blagoslovom, ob 10. sv. maša pri sv. Jožefu, pop. ob 2. v župni cerkvi litanijske sv. Jožefa, ob 3. pri sv. Jožefu pete litanijske sv. Jožefa.

20. Tretja nedelja v postu, od polu dveh do dveh ura molitve za dekliško Mar. družbo, po litanijah shod za žensko Mar. družbo.

24. Celodnevno češčenje presv. R. T. za našo župnijo. Prejšnji dan naznani polurno zvonjenje po ave Mariji dan celodnevne češčenja. Sv. R. T. se izpostavi zj. ob 6.; prva sv. maša je ob 6., druga ob 7., tretja ob 8., četrta ob 9. in zadnja ob 10., ki je orglana.

Uro molitve naj molijo: Dolinci od 8. do 9.; Šentanci in Bistričanje od 9. do 10.; šolska mladina, kar nima šole, od 11. do 12. ure; bližnji sosedje od 12. do 1.; dekliška Marijina družba in druga dekleta od 1. do 2.; ženska Marijina družba in druge žene od 2. do 3.; č. šolske sestre od 3. do 4.; šolska mladina od 4. do 5.; tretji red in moški od 5. do 6. Ob 5.45 so slovesne litanijske presv. Srca Jezusovega in nato zahvalna pesem. Posamezne ure molitve bo vselej naznanil veliki zvon, zvečer bo zvonilo kakor na predvečer.

25. Marijino Oznanjenje, nezapovedan praznik, god farne patrone. Vse sv. maše z blagoslovom, ob 10. slovesna peta sv. maša, pop. ob 2.30 slovesne pete litanijske M. B. Ta dan naj opravijo velikonočno obhajilo zlasti dekleta.

27. Četrta nedelja v postu, po 6. sv. maši skupno sv. obhajilo za dekliško Marijino družbo.

Šolska spoved: v soboto 5. marca ob 3. pop. za meščansko šolo in drugi dan po osmi sv. maši skupno sv. obhajilo. Za dečke osnovne šole v soboto 26. marca in za deklice dne 22. marca pop. ob 3. in drugi dan ob 8. skupno sv. obhajilo.

Šolska sv. maša za meščansko šolo bo prvo nedeljo v mesecu ob 8. uri, druge nedelje in praznike ob 10.; osnovna šola ima prvo nedeljo v mesecu sv. mašo ob 10. uri, drugače pa ob 8. uri.

Postne govore bo imel ob nedeljah pop. ob 2. uri gosp. J. Pollak.

Franc Pokorn:

Tržiški dušni pastirji.

Simon Wilfan¹⁷, drugi kpl. od meseca novembra l. 1826. do sv. Jurija l. 1827., ko je bolehen odšel k svojim starišem v Škofjotok, kjer je na hšt. 41. v Karlovcu v gledal beli dan 20. okt. l. 1802. Mašnik je postal na veliko veselje svojih starišev Antona barvarja in Marije roj. Jesenko dne 27. okt. l. 1825. ter prišel za kaplana v Smlednik, odtam pa v Tržič. Kaplanoval je nadalje v Kranju l. 1827. do sv. Jurija l. 1828., v Šmartinu poleg Kranja do sv. Jurija l. 1829., ko je odšel za ekspozita v Trboje. Leta 1833. je odšel iz Trboja za vojaškega kaplana, čez pet let potem pa je bil vmeščen župnikom v Kranjskigori, kjer je pastiroval 30 let ter pisateljeval na zgodovinskem in nabožnem polju. Bil je dober jednat govornik. Naposled je postal novomeški kanonik l. 1867., čez eno leto proš in dekan in kot tak je zaspal v Gospodu dne 4. novembra l. 1881. Ob svoji zlati maši l. 1875. je bil odlikovan o cesarja za zasluge s križem železne krone 3. reda, postal je vitez.

¹⁷ Glaser, Zgodovina slov. slovstva III. str. 275.

Jožef Grahek, drugi kpl. od sv. Jurija l. 1827. do svečnice l. 1828. Črnomalec, roj. dne 25. jan. l. 1799., posvečen dne 22. jan. l. 1826. ter poslan za 2. kpl. v Staroloko, odkoder pride v Tržič, odtam pa se preseli v Lož za 1. kpl. Kot lokalist v Babnem polju je služboval l. (1820—34.), na Bučki l. (1834. do 1845.). Župnikoval je v Podzemlju l. (1845—57.), v Metliki pa l. (1857—61.) Odšel je v pokoj ter živel kot benediktin v Gradcu, kjer je ostavil ta solznodolinski svet dne 30. dec. leta 1864.

Jakob St. Klobus, prvi kpl. od 10. jan. l. 1828. do adventa l. 1829. Poljanec nad Škofjokloko je v gledal luč sveta dne 16. jul. l. 1797., mašništvo pa je vzprejel dne 23. sept. l. 1820. Kaplanoval je izprva v Sorici do 5. aprila 1821., v Selcih do 28. marca 1824., v Smledniku do 20. okt. 1825., v Šmartinu poleg Kranja, odkoder pride v Tržič, odšel pa je v Moravče, kjer je služboval 10 let. Potem je bil ekspozit v Harijah na Notranjskem l. (1840—41.), kaplan v Šmarju pod Ljubljano do l. 1847., v Cerkljah na Gorenjskem do l. 1850., ko se preseli v Lahovče, kjer je kot kurat umrl dne 3. febr. 1869. in je tudi ondi pokopan.

Pavel Pušč. Dolinar, drugi kpl. od 2. aprila l. 1829. do adventa l. l., potem prvi kaplan do svoje smrti v Ljubljani, kamur je šel zdravja iskat, dne 5. marca l. 1830. Šmartničan iz Stražišča list. 87 poleg Kranja je bil rojen pri »Jurčku« dne 26. jan. l. 1805. Oče mu je bil Pavel, mati pa Marija roj. Pogačnik. V mašnika posvečen je bil dne 20. jan. l. 1828. ter bil izprva skriptor v škofijski pisarni, kjer je obolel in prišel v Tržič za kaplana. Bil je izvrsten pevec, dober govornik, goreč duhovnik. Žalost po njem je bila velika v Tržiču.

Aleš Šuštaršič¹⁸, drugi kpl. od adventa 1829. do svečnice do sv. Uršule l. 1830. pa prvi kpl. Pri Sv. Petru v Komendi je bil rojen v Mostah dne 8. jul. l. 1803., poduhovničil pa se je dne 29. avg. l. 1829. ter prišel na prvo službo v Tržič, odtod pa se preseli v Dobropolje, odtam v Šmartin pod Šmarogoro, odtod pa l. 1834. na Brezovico, kjer je bil nekaj časa tudi župni upravitelj do 10. 10. 1836., na Trati v poljanski dolini je kaplanoval do 1837. na Bledu do 1843. Lokalist v Dražgoših do 1864. Naposled glavarijev benediktin v Komendi do smrti 21. 2. 1872. Bil je jako priljubljen gospod. — Nagrobni napis slove: »Konec je bridkosti, trpljenja, prišel zate, duš pastir. Spomlad si pričel življenja, sprosi tud' nam večni mir!«

Janez Nep. Sokliž, drugi kpl. od 14. aprila l. 1830. do vseh svetov l. 1834. V Gorjah pri Bledu je v gledal beli dan 5. maja l. 1802., bil izprva frančiškanski brat, potem pa vzprejel mašništvo kot svetni duhovnik dne 29. avg. l. 1829. Kaplanoval je izprva v Krašnji od sv. Uršule do časa, da pride v Tržič, odtam ga pošljejo v Kranjskogoro, kjer je ostal do 11. avg. l. 1843. Takrat nastopi v Naklem, odkoder se preseli 29. avg. l. 1849. v Mengeš. Radi bolehnosti prosi za žabniško ekspozituro, katero mu tudi dajo. Ondi je živel pravzaprav v pokoju od 3. okt. l. 1849. do l. 1860. Bival je potem nekaj časa v starološki graščini, nato v Škofjokloki, naposled pa v Stariloki na hšt. 17, kjer je zatisnil svetu svoje trudne oči dne 26. dec. l. 1867. Bil je dober govornik.

Matej Kordeš, prvi kpl. od vseh svetov l. 1830. do osorej l. 1836. Rojen je bil v Loškempotoku dne 23. sept. l. 1799., v duhovnika maziljen pa dne 26. avg. l. 1828, ter je prišel na prvo službo v Smlednik, odtam pa v Tržič, odtod pa ga pošljejo v Lož. Leta 1837. postane ekspozit pri Sv. Trojici (v Švicah) nad Cerknico, kjer je bil naposled lokalist in kot tak je umrl dne 13. okt. l. 1849.

Peter Leben¹⁹, drugi kpl. od 7. novembra l. 1834. do vseh svetov 1836., potem pa prvi kpl. do meseca okt. l. 1840. V Strahinju hšt. 17 pri Naklem mu je zasvetila luč sveta dne 26. marca l. 1807., v mašnika maziljen pa je bil že v 3. letu bogoslovja dne 26. jul. l. 1832. Dopršivši bogoslovje kot semeniščnik je služboval kot subsidiar v Leskovcu pri Krškem, odkoder pride v Tržič, odšel pa v Železnike, odtam pride 26.

12. l. 1841. bolehen domov. Ko se okrepeča, je bil ekspozit v Šentvidu pri Brdu od 4. 12. 1843 do jeseni 1864, naposled v pokoju v Kranju do smrti 24. 3. l. 1868.

Frančišek Elias, drugi kpl. od vseh svetov l. 1836. do 16. sept. l. 1837. V Trnovem na Notranjskem se j rodil dne 18. jul. l. 1807., mašništvo pa je vzprejel dne 26. jul. l. 1832. Kaplanoval je izprva v Spodnji Idriji do 16. okt. l. 1833, v Sorici, odkoder pride v Tržič, odšel pa je v Šmartin poleg Kranja. O sv. Juriju l. 1841. je postal ekspozit v Bevkah pri Vrhniku, a le za malo časa, kajti dne 12. aprila l. 1844. mu smrt vtrga nit mladega življenja.

Jožef Zupan, drugi kpl. od 16. sept. l. 1837. do meseca okt. l. 1838. Kropar, roj. dne 12. marca l. 1811, fužinarja Jožefu in njegovi ženi Elizabeti na hšt. 7 vulgo »Poljčev«, posvečen v duhovnika pa dne 3. avg. l. 1836. Kaplanoval je izprva pri Staricrkvi na Kočevskem (Mitterdorf), odkoder se preseli v Tržič, odtod pa ga kot izvrstnega pridigarja pokličejo v Ljubljano k Sv. Jakobu za mestnega kaplana, l. 1840. je postal o svečnici stolni vikar v Ljubljani, l. 1855. stolni kanonik, mestni župnik in dekan za ljubljansko okolico ter šolski nadzornik. Leta 1870. je postal dekan stolnega kapitlja, bil tudi prosinodalni izpraševalec pri duhovniških konkurzi ter ud cerkvenega sodišča in upravitelj pokopal. zaklada pri Sv. Krištofu. Naposled je dosegel l. 1876. še prostijsko čast, a kot stolni prošt in bivši radovljški župnik se pa v obravnavi glede radovljške župnijske samostojnosti ni izkazal moza plemenitega značaja, ker žal, se ni še otreseel kroparske nečimurnosti. Izdal je o tej zadevi celo brošuro v nemščini. Umrl je dne 29. avg. l. 1886. v Ljubljani, kjer je l. 1862. izdal na svetlo knjigo »Kalvarija«, ali premišljevanje Jezusovega trpljenja v 15. križevih potih, obsegajoč 450 strani. Bil je mož visoke vznešene postave pa majestetične ponaše, zgleden, pobožen, spoštovan duhovnik.

Anton Pušč. Smrekar, drugi kpl. od 16. okt. l. 1838. do meseca okt. l. 1840., potem pa prvi kpl. do 25. jan. l. 1845. Doma je bil v Stičini, roj. dne 15. jan. l. 1801, v duhovnika maziljen pa je bil dne 26. jul. l. 1832. Kaplanoval je izprva v Staremlogu na Kočevskem, odtam ga l. 1836. pošljejo v Selca, odšel pa je v Tržič. Preselil se je v Predsolje, a o svečnici l. 1846. je že odšel za lokalista v Zlatopolje, kjer je ostal do l. 1854. Tega leta prevzame župnijo Leše, katero vlada do l. 1877. Bil je dober gospodar, napravil je novo streho na cerkvi in župnišču. Umrl pa je kot zlatomašnik v pokoju v Kranju dne 4. maja l. 1886.

Anton Pad. Pokorn²⁰, drugi kaplan od meseca okt. leta 1840. do meseca okt. l. 1842. »Ararijev« iz Binklja hšt. 6 v Stariloki je v gledal luč sveta dne 7. junija l. 1807, v mašnika posvečen pa je bil dne 26. jul. l. 1832. na veliko radost svojih kmečkih starišev Simona in Jere, za katere je pozneje napravil mašno ustanovo za njuni dušni blagor v Stariloki.

Andrej Pavlin²¹, drugi kaplan od 20. okt. l. 1842. do meseca junija 1845, zadnjega pol leta kot prvi kaplan. »Janov« iz Zadrage pri Dupljah, roj. dne 30. nov. l. 1812, posvečen pa je bil dne 12. avg. l. 1838. in je dne 2. sept. prvi zapel svojo novo mašo v dupljanski cerkvi. Umrl je kot zlatomašnik bolan na umu v Gradcu pri usmiljenih bratih dne 12. okt. 1894.

Luka Stanonik, prvi kpl. od 14. junija l. 1845. do meseca junija l. 1846. V hribih pri Sv. Filipu in Jakobu hšt. 1 v Škofjokloki se mu je zazibala kmečka zibelka pri »Jakopcu« dne 14. okt. l. 1811. Oče mu je bil Anton, mati pa Jera roj. Vodnik. V mašnika so ga posvetili dne 12. avg. l. 1838. ter poslali za subsidiarja v Kovor, o sv. Jakobu l. 1840. je odšel v Krašnje, odtam pa prišel v Tržič, preselil pa se odtod v Šmar-

¹⁸ Beri več o njem v zgodovini brezoviške župnije str. 180.

¹⁹ Beri zgodovino nakelske župnije str. 107.

²⁰ Beri več o njem v zgodovini župnije »Slavina« str. 212 ali pa »Brezovica« str. 181.

²¹ Beri več o njem v zgodovini Nakla str. 147.

tin poleg Kranja, kjer je služboval do l. 1855. Naposled je pastiroval v Žalini kot lokalist do svoje smrti dne 12. jan. leta 1857. Bil je zelo blaga duša.

Jožef Golob, drugi kpl. od sv. Mihaela l. 1844. do sv. Jurija l. 1846. Rojen v Šentjurju poleg Kranja dne 8. aprila l. 1815, posvečen v mašnika pa dne 3. avg. l. 1841. Pol leta je čakal na službo, potem pa prišel za zgodnjika v Trnovo na Notranjskem (1842—43.), odtam v Postojno dne 20. jul. 1843, odkoder se preseli v Tržič, odšel pa je v Hrenovice, l. 1848. v Dobrnič, l. 1850. v Šmihel pri Novem mestu, l. 1853. pride v Škocijan pri Turjaku, odtam ga o vseh svetih dekretirajo v Predoslje l. 1856. Naposled je prevzel lokalijo v Šmihelu pri Žužemberku, katero je vladal do svoje smrti dne 2. junija l. 1870. Bil je dober pridigar.

Jurij Križaj, prvi kpl. od sv. Jurija 1846. do adventa leta 1848. Na Gadešiču pri Škofjiloki hšt. 12 se je narodil kmētu Marki in materi Katarini roj. Košenina dne 2. aprila l. 1809, boduhovničel pa se je dne 2. avg. l. 1835. Služboval je izprva kot subsidiarij v Sv. Križu pri Litiji (pod Turnom), l. (1835. do 1837.), pri Staricerkvi (Mitterdorf) na Kočevskem l. (1837. do 1839.), na Dolih l. (1839—41.), v Kamnigori, odkoder se preseli v Tržič, odtod pa je odšel za lokalista v Borovec na Kočevsko (l. 1848. do l. 1850.). Župnikoval je pa v Kočevski Reki l. (1850—58.), v Staremtrgu pri Ložu l. (1858—73.). Od tedaj pa je pastiroval v Kamniku kot mestni župnik, dekan, častni konzistor. svetnik, nadzornik lokalnih in element. šol glede verskih vaj, ud. c. kr. okrajn. šolsk. sveta od l. 1875. do svoje smrti dne 21. jan. l. 1882. Bil je jako delaven, goreč mož, zato ga sv. Oče v znak zaslug l. 1879. imenuje svojim hišnim prelatom (»cubicularius honor. papalis in habitu violaces«).

Mihael Kopitar²², drugi kpl. od 4. junija l. 1846. do 1. dec. l. 1848. Rojen v Komendi pri Sv. Petru dne 14. septembra l. 1808, posvečen v mašnika pa dne 12. avg. l. 1838, je prišel na prvo službo v Šmarjeto pri Klevčevu za subsidiarija.

Frančišek Pavlj. Božič, prvi kpl. od 10. jan. l. 1849. do sv. Jurija l. 1860. Idričan, roj. dne 25. marca l. 1801, posvečen v duhovnika pa dne 20. avg. l. 1830. Kaplanoval je izprva v Sent-Lovrencu ob Tomenici (1830—31.), v Poljanah nad Škofjoloko, kjer je bil nekaj časa tudi župni upravitelj, l. (1831—35.), v Sostrem l. (1835—39.), v Višnjigori l. (1839. do 1846.), v Dobrniču l. (1846—48.), v Hrenovicah od aprila 1848., v Tržiču, odkoder se preseli v Voglje pri Šentjurju poleg Kranja za beneficiata (l. 1860—64.) Odšel je v pokoj v Kranj, kjer je legel v hladni grob k večnemu počitku dne 23. febr. l. 1866.

Jožef Lap, drugi kpl. od 21. dec. 1848. do sv. Mihaela 1849. Predvdorčan, »Blažetovcov z Dola«, roj. dne 4. marca l. 1819, posvečen v mašnika pa dne 27. jul. l. 1843. Kaplanoval je izprva v Metliki do meseca avg. l. 1847, v Selcih, odkoder pride v Tržič, odšel pa je v Dob, kjer je prav goreče deloval do 18. avg. l. 1853. Takrat se poda na pot v vročo Afriko z dr. Knobleharjem za misijonarja v Chartum, kjer je pa po mnogem naporu za blagor duš dal svetu slovo dne 12. aprila l. 1855. vsled prehude vročine. Mrzlica je mladega moža položila v prezgodnji grob.

²² Beri več o njem v zgodovini šmarješke župnije str. 110.

„Bubi-kopf“!

Prosim, naj se naši nacionalisti ne zgražajo nad tem naslovom! Slovenski jezik, kolikor vem, še nima svojega pristnega izraza za to, kar pomenja naslov in tako si moramo pri najboljši volji pomagati s tujko.

Pa naj se ne ustrašijo niti one moderne gospice in dame, ki so dale slovo dolgem lasem! Sicer res nisem poseben prijatelj »bubi-kopfa« — a sem vendar recimo toliko napreden ali pa nazadnjaški, da tu ne bom prav nič agitiral proti »bubi-

kopfu«. Radi mene se končno lahko vse častite dame ostrižejo tudi na balin. To gotovo ni greh in Cerkveni Glasnik se izpodtika samo proti grehu in proti temu, kar pelje v greh. Tudi tega ne bomo trdili, da se komu pamet zdaljša ali skrajša radi las. To je gotovo čisto navadno srednjeveško naziranje, ki se mora danes v moderni dobi korenito iztebiti.

Ta moderni naslov je zrastle samo radi zgodbe, s katero bi se moral začeti, če bi ne bilo tega — uvoda.

Sedel sem nekje nažajfjan v tovarni za pomlajevanje. Moški imamo namreč tako tovarno, kjer naredi umetniki vsakega moškega vsaj za 5 let mlajšega, kakor je v resnici. Sedel sem torej v brivnici in gledal radovedno v ogledalo, kdo prihaja in kdo odhaja. In v brivski salon vstopi kaka 15-letna deklica prav čedne zunanjosti. Brez besed se vsede na sosednji stol in umetnik za pomlajevanje jo ogrne čez ramena in ji začne razpletati krasne plave lase, ki se ji usujejo po rameli, da je bila videti kakor kak naslikan Rubensov angel. »Kaj pa mislite napraviti?« se oglasim. »I kaj,« odgovori frizer, »bubi-kopf«. »Poglej,« govorim sedaj dekletu, »kako krasne lase imaš, kakor da bi bila naslikana, tako ti pristojajo, to je vendar najlepši kras ženske — lepi lasje in ti misliš to vreči od sebe. Ti bi se morala sedaj jokati, ko bi te drugi silili, da te ostrižejo. Nikar tega ne stori!« Toda ta pridiga je bila zastoj. Deklič malo otrese z glavo in pravi: »To je danes moderno!« In zapele so škarje in porodil se je »bubi-kopf«, a iz angelske glavičice je nastal — kmalu bi nekaj rekel —, pa bi se morda zameril, nastal je pač »bubi-kopf«!

To je pač moderno in mi nemoderni ljudje te moderne lepote še ne umevamo!

»Ti, punca, kaj pa bo s teboj? Samo ples ti po glavi hodi! Glej, kam boš priplesala!« Tako nekako je svaril dušni pastir dekleta, ki je bil sicer še precej dober punček, a je obiskoval dve plesni šoli, se udeleževal vseh raznih plesnih venčkov in seveda vse pod »strogim« nadzorstvom »garde-dame«. »Oh, gospod N., se je nasmehnila in prešerno namrdnila svojo šobico, »vi ste še iz starega zakona, danes zahteva olika, da zna vsako izobrazeno dekle plesati, to je pač moderno, to nič ne škoduje, se ni treba zame prav nič bati —!« »Ta modernost je že marsikakega dekleta speljala v propast, glej, da tudi tebe ne bo,« je dalje opominjal duhovnik. »Le brez skrbi bodite, za me se ni treba bati,« se je smehljaje zagovarjalo dekle. Par let je preteklo in in in — no porodil se je bebi-kopf. »I — kako pa je vendar moglo priti do tega?« je zopet vprašal duhovnik. »Oh, ta nesrečni ples,« je jokaje odgovarjalo dekle. »Ja, ja, to je pač moderno,« je zaključil debato gospod N.

Prišla sta po samotni poti, kakor pravimo »ajnghengt«, poba je bil star kake 19 do 20 let, punčka pa kake 17 let. Kar naenkrat pride nasproti domači župnik izza ovinka. Oj jej, je to neprijetno! Počasi so lezle roke doli in nekam boječe sta oba pozdravila. In župnik se je kislno nasmehnil, se vstavljal in vprašal: »Kdaj pa se mislita poročiti?« Bila sta v zadregi. »No, no, le korajžo, saj vaju ne bom pojedel,« ju je bodril domači gospod. »To pa še ne bo tako brž,« se je ojunail mladi junak, »bom moral še prej k vojakom in potem — —« »Torej 5 let še ni misliti, kaj ne dané?« »Seveda ne,« je tiho pristavila deklica. »Pa zakaj se tako vozita, to smejo le poročeni in zaročeni, ki se nameravajo v kratkem poročiti,« je svaril gospod. In fant se je hotel s šalo izmuzati in je rekel: »Veste gospod župnik, to je moderno, da ima fant punčo.« »Pa ta moda je greh na ta način kot vidva,« je rekel župnik in šel dalje.

In preteklo je par let. Fant je prišel od vojakov in vodil zopet dekleta. In preteklo je zopet eno leta in dekle je prišla v župno pisarno potrditi ubožno izpričevalo, da bo tožila za hinarino nezakonskega očeta svojega otroka. Župnik je podpisal in končno pristavil: »Kajne, to je moderno —!« Mali bubi je jokal doma, oče je pa vodil »ajnghengt« drugo in ne njegove matere.

Nekje v deveti deželi prav tam za gorami so postali prebivalci siti takih modernosti, pa so sklenili, da naj bo sedaj

moderno čisto drugače. Moderno naj bo hoditi v cerkev, k zakramentom, ohraniti ljubezen čisto, spoštovati in ne zapeljati dekleta, moderno naj bo ohraniti treznost, moderno naj bo pridno delati, moderno naj bo skromno in dostojno se oblačiti, moderno naj bo, da se ženijo šele fantje in dekleta, ne pa nezreli otroci; moderno naj bo sklepati znanja vpričo staršev in delati sestanke vpričo njih. Sadovi te modernosti so se kmalu pokazali. Pijančevanje je ponehalo, cerkev se je napolnila, nezakonskih otrok ni bilo več, prepripi po družinah so izginili, kratkomalo sreča se je naselila v kraj tam za deveto goro.

Glede bubi-kopfa pa se občinski možje niso mogli zjediniti, ali je moderen ali ne in so prepustili to vprašanje prosti odločitvi ženskemu okusu.

K. Pirc:

Krtačeva Špeva.

To druj kapitelj.

Špeva štemá šoceljna.

1. Krtačov Žane. Binkštna nedelja u Tržiču! A ste že vidle kej levšg na sveto, kaj? Mislem de ne. Vse u zeljeno, use u cvetjo! Ni čuda, de so tud zgonove že zutrej na use zgo-dej tok andohtlu praznek uznanjvale, de je kar ceva dolina u zgonenji pjavova jen, de se je čovek kar srce tajovo samga veselja.

Kje jenov zgonite sem ustava jen se počaso naprava za u cerku. Tja, to židan bertoh od moje rance stare matere, pa to židan facanetel, k sem ga po moj krsne botre poverbova. Fajn sem bva nakecana! Maša sej že daven prčeva, k sem jo do fare pribova. Cuke, kaj za to če sem mav medfiva, k je bo pa tok fletno se preh andohtlo nolk pobegecate s fantine, k so pred cerkujo sojo andoht upravljale. Pa kok sem se začu-diva, k zagledam med fantine anga čist tujga čoveka state. Fajn rančoše je imu, na biks, zeljene štumfe, gole kolena, jerhaste hvače, žametast lajbelc, pa rjov lodnast pruštof, na ko-buc moj pa mahov sem jen če tak gamsportelc, koker an ome-vo! Ješta, pa kok lepo plond brado, rdeče žnabile, kso se majcen špotljiv na smeh držale, jen plave uči, k so švigale okol, koker iskre u fžine! Jest sem kar zjava u nija, še sops se nisem upova. Kar se ta kergelc preče mne obrne pa zaupi-je: »Ješta, Špelca! Gliklihe augen! A me neč več na poznaš? A na veš koko sva kirkat po zavrot kozuce prebračova, kaj?« »Oh, marička, a s res ti, Žana, a j le toj duh. Ješta kok se zau-ber gratov, kar te nisem vidva.« Von je pa pršu h mene, pa me tok ljubeznjiv glih u uči pogledov, de som kar mrevlje šle po celem žvoto. — Na vem kaj be rekva, telk sem pa per te priče spoznava: »Al Žaneta, al pa ubenga!« Kok sem pršva u cerku, kva sej okol mne godivo, neč na vem, samo telk vem, de sem jo preh ket mogoče s cerkle pobrava, tode k sem ven pršva, pa Žaneta že ni bo nčer. Počasno sem šva preče domo, jen okol usacga vova špegova, če deb zagledova gamspor-telc, pa ga ni bo nčer. Šele k jo zavijem preče domo, ga za-gledam koko je preh Krtačovem domam stavu pa vsačmo znanco roče moliv. Uso korajžo sem ukep uzeva, jen h nmo stopiva, pa ga lpo frajndleh pozravva, koker se gepira, če se po dovjem časo srečajo olti pikonti. No, pokel sva pa glih prov gemitleh začeva plavšate, kar se okol vogva prkaže Brumnova Monika. Navem kaj mje bvo na ankat, aj pomnivo, al sem u luft nasrečo duhova, — kar nekej mej per src šteh-mivo, de sem mogva trikrat po sapo ite. Pokel sem jo pa hiter u vežo polakirova. Monika je pa šva s pobešenem učmi mem Žaneta, paj useglih po stran špegova, pa Žaneta občdvava.

Prov pačasno je če naprej štapova, k je pa do veže pr-šva, joj pa tok hiter po štengah obrava, koker deb za njo go-revo. Koker deb mignu, je biva u cimro jen per vokno, koder je iz za firnka dol na Žaneta špegova. Al Žana je biv teč, jen je hnav lumparijo pogruntov. Kar na ankat je biv sred gase, kobuk je u roc držev jen začev u voken pozravljit: »Dober ju-

ter gnadluya frajla, lpo jeh prosem, enkar nej se na skrivajo za firnče, rajš nej se pokažejo per vokno, deb mogu njeh pre-cartan nosek občdvate!« Ješta, kok joj pogrevo! kar rinva je od vokna, tok dej mizo sred cimra prebrniva. Tak lerm je na-stov, koker deb biv potres. Cvo k je še to star Brumen začev robantet jen Moniko z narodnem štrausam obkvadate. Žane se j tok smejoj, de se j za trebh držov, mne je pa ana žavost obšva, an štima je u mne rekva: »Ahtej se Frmonče, ta t bo še sive vase devova!«

(Dalje prih.)

Razno.

Telefon je dobila župna pisarna, kakor smo napovedali v zadnji številki Glasnika. Inštaliran je bil 28. januarja. Pri-glašen je na »Župni urad v Tržiču« in ima številko 15.

Iz katoliške cerkve je izstopila Klara Jerič, vdova Mar-kuci, rojena v Tržiču 11. avgusta kot zakonska hči Alojzija Jerič, kovača. Tako sporoča mestni magistrat v Gradcu z dne 17. 6. 1926.

Vincencijevi konferenci za sirote na Skali je daroval 100 Din gospod Janez Verdir mesto venca v spomin svojemu pri-jatelju Jožefu Perne. Iskrena hvala!

Ponovno opozarjam, da ne morem dovoliti, da bi se na cerkveno zidovje pri sv. Andreju nalepovali kakoršnikoli le-paki. Deska na zidu se sme uporabljati samo od onih orga-nizacij, katerim daje dovoljenje župnik. To je prav neokusno, da je pročelje sv. Andreja vse pisano od raznih lepakov.

V dobrodušnem vestniku zadnje številke je izpadlo po-ročilo župnega podpornega sklada za reveže. Ta je prejel v letu 1926 1766 Din 75 par, izdal pa 1209 Din 75 par; saldo 1. januarja 1927 je torej še 557 Din in 75 par. Ta sklad je svoj čas obstojal iz raznih ustanov in daril. Ker je ustanove pobra-la vojska, se zbirajo tu le prispevki onih darov, ki jih dobrotniki prinesejo župniku z naročilom, da jih on razdeli med re-veže.

Na Mohorjeve knjige naj se naroči vsaka krščanska dru-žina. Čas je le še do 4. marca.

Romanje v Trsat. Lani se je izrekla želja, da bi vsako leto napravili farno romanje na kako večjo božjo pot, kakor smo šli lani na Sv. Višarje. Tako smo sklenili, da pojdemo le-tos na Trsat. Ker je treba, da imamo poseben vlak in bi ne bilo morda dovelj udeležencev za posebni vlak iz Tržiča, bo-mo priredili romanje za ves tržiški kot in če se bo hotel še kdo drugi pridružiti, ga bomo tudi radevolje sprejeli v svojo sredo. Ker pa moramo napraviti romanje samo na tak čas, ko sta dva prosta dneva radi delavcev po tovarnah, je edini čas, ki bi bil prikladen o binkoštnih praznikih. Tako smo sklenili, da poromamo na Trsat na binkoštno soboto popoldan. Na Tr-satu bi opravili svojo pobožnost, potem bi pa najeli kak parnik in bi se nekaj ur vozili po Jadranskem morju. Toliko opozar-jamo že sedaj, da si že sedaj kaj denete na stran za potne stroške, ki bodo pač znašali okrog 200 do 250 Din za osebo. Vožnja — polovična — bi stala za vlak okrog 135 Din, za ladjo ca 20 Din, za druge stroške ca 5 Din — torej vožnja ca 155 Din. Natančnejše v prihodnji številki.

Listnica uredništva. Proti primerni odškodnini bi prosil za oktobersko in novembersko številko Cerkevne Glasnika l. 1924, če bi jo mogel kdo odstopiti. — Od več strani se sliši želja, da bi Cerkvni Glasnik izhajal redno na 8 straneh, ka-kor je zadnje čase; novoletna številka je obsegala celo 16 strani. To bi prav radi napravili, samo finančni minister ne dovoli. Zadnje številke izdati v takem obsegu nam je poma-gal dar pokojnega g. Andreja Gassnerja, ki smo ga prejeli od dedičev. Če bi se dobil tuptam kak dobrotnik, ki bi nekaj več prispeval, bi potem lahko celo leto izhajal list na 8 straneh.

Milan Boris! Pesmi ne morem priobčiti. Nekateri stvari so v njej prav lepe, a oblika je tako nepopolna, da je ne smem priobčiti.